І чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXII. Ч. 33. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СУБОТА, 19-го ЛЮТОГО (FEBRUARY) 1966 No. 33. VOL. LXXII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Пятниця, 18-го лютого 1966

В АМЕРИЦІ

ПУБЛІЧНА ОПІНІЯ ЗДА ПІДТРИМУЄ В'ЄТНАМСЬКУ ПОЛІТИКУ ПРЕЗИДЕНТА ДЖАНСОНА, як це виходить із опитувань Інституту Публічної Опінії д-ра Геллупа, з чого Президент вдоволений. Джансон недавно заявив, що в'єтнамські комуністи надіються на те, що американці не будуть підтримувати Уряду в справі В'єтнаму. Інститут Геллупа ствердив, що в грудні м.р. 56 відсотків опитуваних були за таку акцію у В'єтнамі, яку веде Президент, 26 відсотків було проти, а 18 відсотків були нерішені. В січні ц. р. вже 63 відсотки підтримували політику Джансона, 28 були проти, а 9 нерішені. Інше опитування в лютому ц.р. показує, що 66 відсотків підтримує Білий Дім, 12 відсотків заявилися проти, а 22 відсотки нерішені.

РОБЕРТ С. ВІВЕР ВИМАГАЄ, ЩОБ КОНГРЕС ПРИЗНАВ ФОНДИ НА КОМІРНЕ ДЛЯ НЕЗАМОЖНИХ ОСІБ, щоб вони могли мешкати в тих домах, які мають кращі життєві умовини від тих, в яких вони жили досі, не можучи платити більшого комірного. Конгрес схвалив був минулого року фонди на цю ціль, але не схвалив закону про видаткування цих фондів. Секретар Мешканевих Справ і Міського Розвитку Вівер промовляв в Крайовому Пресовому Клюбі у Вашингтоні і заявив, що покращання мешканевих умов є вирішним в боротьбі проти вбогости. Це був перший публічний виступ Вівера як секретаря нового Департаменту, і цей виступ вдався йому вповні.

ПОМЕРЛИ ДВА ВИЗНАЧНІ АМЕРИКАНЦІ — ПРОМИСЛОВЕЦЬ АЛФРЕД СЛОВН І МАЛЯР ГАНС ГОФМАН. Алфред П. Слові помер у віці 90-ох років 17-го лютого на серцеву атаку в шпиталі свого імени в Ню Йорку, бо він був і великим філянтропом. Це завдяки йому Корпорація Дженерал Моторс стала найбільшим в світі підприємством. Він був не тільки керівником найбільшої в світі фірми, але і винахідником, який поліпшував авта. Це Слови, як сказав Форд, належить до тих нечисленних, які розбудували американську автомобільну індустрію. Маляр і відомий професор малярства Ганс Гофман помер в Ню Йорку в 85-му році життя. Славу здобував в Мюнхені в Німеччині, а від 1932-го року заснував свою малярську школу в Ню Йорку. Хоч він був вчителем, то заявив недавно, що, в дійсності, мистецтва не можна навчити.

АСТРОНАВТ ДЖЕМІНІ-8 ХОДИТИМЕ ПО КОСМОСІ ДВІ ГОДИНИ, як повідомляє Красва Аеронавтична і Космічна Адміністрація. Джеміні-8 мають випустити з Кейпу Кеннеді 15-го березня. Астронавт капітан летунства Скотт і Ніл Армстронг, перший цивільний астронавт, полетять в повітряному кораблі Джеміні-8 і кружлятимуть довкола Землі три дні. „Ходити по космосі" почне астронавт Скотт 20 мінут після випущення. Астронавт Вайт вже проходжувався по космосі 21 мінуту, а совєтський космонавт Леонов 10 мінут. Скотт має віддалитися від кабіни на 75 стіп. Під час того обидва американські астронавти мають один одного фотографувати.

БЕЗКРОВНА ОПЕРАЦІЯ ТУМОРА ЗА ДОПОМОГОЮ РІЗАЛЬНОГО ПРОМІННЯ відбулася в дитячому шпиталі в Сінсіннеті в Огайо, де лікарі зоперували тумор на стегні чоловіка. Цього проміння вживали давніше до операцій ока, але очні операції вважається і без цього за безкровні. Операція тривала 15 мінут, і хоч кровоносні судини були пошкоджені, то кров не йшла, бо різальне сильне проміння замикало спалюванням жили. Лікарі вдоволені з цієї операції, бо таким способом можна буде в майбутньому оперувати мозок та печінку, не спричиняючи кровотечі.

У СВІТІ

НА ЛЕТОВИЩІ У МОСКВІ СТАЛАСЯ КАТАСТРОФА найбільшого у світі пасажирського літака ТУ-114. На літаку, що може везти 220 осіб, було в хвилині катастрофи 48 — всі згинули. Літак саме вистартував до лету до столиці африканського Конґа, кол. французької колонії, Брецавілю. Коли пільот намагався підняти вище літак, одно крило зачіпило сніжний вал, машина розлетілась і загорілась. ТАСС подав коротку вістку про катастрофу в 20 годин після неї, а в совєтських газетах, радіо і телевізії не було про неї ні згадки.

ФРАНЦУЗЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ ДЕ ҐОЛЛЬ ПРИСЛАВ ПРЕЗИДЕНТОВІ ДЖАНСОНОВІ листа у відповіді на звернення, передане йому наприкінці мин. місяця особисто амбасадором в ОН Артуром Ґолдберґом. За паризькою пресою — той лист де Ґолля у справі В'єтнаму — „гострий і різкий", в суперечності до ввічливого і згідливого тону листа, що його де Ґолль вислав північно-в'єтнамському ватажкові Го Чі Мінгові. Пресовий секретар Білого Дому заперечив, що цей лист був „гострий і різкий", але признав, що листи Джансона і де Ґолля є завжди „безпосередні і одверті".

ПІВНІЧНО-В'ЄТНАМСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ НГУЄН ЧІ ТАНГ КЕРУЄ воєнними операціями всього революційного підпілля у Південному В'єтнамі, себто реґулярних частин північнов'єтнамської армії і комуністичної повстанської армії В'єтконґу. Нгуєн Чі Танг їздив разом з Го Чі Мінгом у 1960 році до Москви. Він займає одно з керівних становищ у комуністичному Північному В'єтнамі. Припускають, що головна кватира міститься в тропічних лісах у північній частині Тайнінг - провінції. за яких 75 миль на північний захід від Сайґону, в підземних схоронищах.

ПІВДЕННО-АФРИКАНСЬКИЙ СОЮЗ СКРИТО, АЛЕ АКТИВНО ПІДТРИМУЄ Родезію транспортами газоліни, яку ЗДА й Британія заборонили вивозити до Родезії. В Родезії і Південній Африці існують біло-расистські уряди: британський амбасадор в Південно-африканському Союзі, перевіривши наочно, що щоночі безперервно їдуть до сусідньої Родезії валки з газоліною, інтервеніював в південно-африканському уряді Гендрика Верверда, стараючись переконати його, щоб той штучно не продовжував існування біло-расистського уряду Ієна Сміта.

ЖУРНАЛІСТИ, АКРЕДИТОВАНІ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ, ТВЕРДЯТЬ, наче б генеральний секретар ОН У Тант дістав запевнення від Північного В'єтнаму, що той готов приступити до мирових переговорів, якщо 1) ЗДА на знак своєї доброї волі знову припинить летунські атаки проти Північного В'єтнаму, 2) якщо ЗДА, замість поширювати наземні бої у Південному В'єтнамі, сповільнять їх темп і 3) якщо ЗДА запевнять, що приймуть за конференційним столом Фронт Національного Визволення, себто політичну репрезентацію південно-в'єтнамських терористів (в'єтконґ). Офіційні американські кола не беруть, мабуть, тих вісток поважно. Сам Генеральний секретар ОН У Тант заперечив, наче б він дістав від Північного В'єтнаму таке повідомлення, але поручив ті угодівські ходи.

ГЕНЕРАЛ ТЕЙЛОР ПЕРЕДБАЧАЄ ВОЄННЕ ЗАЛАМАННЯ КОМУНІСТІВ У В'ЄТНАМІ

Вашингтон. — Генерал Максвелл Д. Тейлор, кол. шеф штабу Армії, кол. голова шефів об'єднаних штабів і кол. амбасадор ЗДА в Південному В'єтнамі заявив під час переслухання його на Комісії закордонних справ Сенату, що він переконаний, що Північний В'єтнам і південно - в'єтнамські комуністичні партизани, себто „в'єтконґ", не зможуть довго вести війну, коли матимуть далі такі людські й матеріяльні втрати. Генерал Тейлор окреслив людські втрати комуністів на 17.000 місячно — 3.800 вбитими, 11.000 раненими й 2.400 дезертирами. Водночас однаково наземні операції, як щоденні летунські атаки наносять комуністам великі матеріяльні шкоди. Генерал Тейлор не вірить, щоб комуністи могли знайти поповнення тих втрат. Водночас генерал Тейлор боронив стратегію „обмеженої війни" в цілях і засобах. Він підкреслив, що Америка не налягає на зміну комуністичного режиму в Північному В'єтнамі ані не сподівається, що в Південному В'єтнамі безслідно зникнуть комуністи, однак американська допомога Південному В'єтнамові змагає до того, щоб переконати Північний В'єтнам, що той мусить припинити активну допомогу південно - в'єтнамським комуністам, а ті останні мусять переконатись, що методи терору і партизанки не доведуть їх до влади. Генерал Тейлор признав, що в'єтнамська війна вимагатиме збільшення тамошніх американських збройних сил, але відмовився говорити про будь-які цифри. Між генералом Тейлором і деякими сенаторами, особливо сенатором Вейном Морсом, демократом з Аркензо, прийшло до гострої виміни слів. Коли сен. Морс заявив, що він переконаний, що американський нарід „засудить нашу війну у південній Азії", генерал Тейлор відповів: „Це, пане сенаторе, добра вістка для Ганою". Генерал Тейлор твердив, що одною з причин, чому комуністи продовжують воювати у В'єтнамі, є їх надія, що вони знайдуть у Вашинґтоні підтримку для своїх політичних вимог, так само, як у 1954 році, знайшли були в Парижі. На цьому тлі також зав'язалась між Тейлором і деякими сенаторами палка дискусія. В тому самому дні, в минулий четвер, як на сенатській Комісії закордонних справ, переслухувано генерала Тейлора, на пленумі Сенату продовжувались дебати про В'єтнам у зв'язку з законопроєктом про признання 4,800.000.000 дол. на воєнні потреби у В'єтнамі. Комісія для військових справ Сенату одноголосно схвалила той проєкт і поручила його пленумові Сенату.

Спілки будівельних і копальняних робітників проти обмежень у збільшуванні заробітків

Бел Гарбор, Флорида. — Провідники спілок будівельних робітників заявилися проти домагання уряду президента Джансона, щоб при заключуванні нових контрактів про працю не вимагати вищого збільшення заробітних платень, як 3.2 відсотка, бо на стільки збільшилась продукція в останніх роках. Уряд стоїть на тому становищі, що вище збільшення заробітних платень буде інфляційне, це значить, що буде обезцінювання американського доляра. З Вашинґтону повідомили одночасно, що і спілка Об'єднані Копальняні Робітники відкинули урядове становище та буде вимагати при нових контрактах вищого збільшення заробітків, як 3.2 відсотка. Спілки будівельних робітників виступили і проти вимоги секретаря праці Віллярда Вірца, щоб робітники погодилися на вирішування спорів із працедавцями третейським судом. Вони твердять, що коли б прийняти таке становище, то це обмежило б ролю робітничих організацій, які деколи мусять вимагати своїх прав за допомогою страйку. Один із провідників будівельних спілок, С. Дж. Гаґерті, заявив, що сподівається в найближчому часі, що секретар праці особисто конферуватиме в цій справі з представниками будівельних робітників. Повідомляють із Вашинґтону, що Президент дуже стурбувався цим рішенням провідників будівельних робітників, бо він старається всіми засобами не допустити до інфляції.

НА СТОРОЖІ ВОЛІ Й МИРУ

В'єтнам не одинока та не перша й не остання країна, в якій Америка допомагає народові припинити комуністичну агресію проти його волі та миру. На фото: американський вояк на схрещенні вулиць в Санто Домінґо, в Домініканській республіці, пильнує миру після однотижневих заворушень, в яких 24 особи було вбитих і понад 70 поранених

ФРАНЦУЗЬКИЙ САТЕЛІТ КРУЖЛЯЄ ДОВКОЛА ЗЕМЛІ

Гаммаґір, Альжир. — Французи увійшли до групи великодержав, яких сателіти кружляють довкола нашої Землі. В четвер, 17-го лютого французи випустили успішно свого дослідного сателіта з міжпланетарної станції „Бріжіт" на Сагарі. Президент Франції Шарль де Ґолль заявив, що це перший крок у великій французькій міжпланетарній програмі. Сателіт називається „Діяпазон", він весь золотокритий і важить майже 42 фунти. В сателіті заінстальовані прецизні інструменти. Спеціяльний годинниковий апарат має перевірити будову поверхні Землі. Один круг „Діяпазону" довкола Землі триває неповних дві години (118 хвилин). Найвища точка в обороті є на висоті 1170 миль, а найнижча на висоті 312 миль від Землі. В той час, як французи увійшли до сім'ї міжпланетних конкістадорів, американська планетна аґенція подає, що „Джеміні-8" із астронавтами Давидом Скаттом і Нейлем Армстронґом вилетить не раніше, як 15 березня.

Заперечують вістку про висилку Ватиканського посла до Москви

Філядельфія. — Місцевий український католицький тижневик „Шлях" з 20-го лютого ц. р. подає таке повідомлення:

„Рим (Т.Р.). — Ватиканське Пресове Бюро подало до відома, що ніяк не відповідають правді поголоски про переговори в справі нав'язання дипломатичних взаємин між Апостольською Столицею і Совєтським Союзом. Ці поголоски є цілком безпідставні, як стверджує офіційний комунікат. Деякі часописи поширили їх, хоч не було жадних основ у фактах, тільки чиїсь видумки".

Вістка про можливість встановлення посольства Ватикану в Москві, як і вістку про можливість найменування ватиканським послом у столиці СССР Верховного Архиєпископа Української Католицької Церкви і кардинала Иосифа Сліпого була подана в „Свободі" з 16-го лютого ц.р. за „Ди Нейшинел Кетолік Ріпортер" з 9-го лютого ц.р.

УККА ПРО ВІДЗНАЧЕННЯ АКТІВ 22-ГО СІЧНЯ В 1966 РОЦІ В ЗДА

Український Конґресовий Комітет Америки з великою приємністю стверджує, що Акти 22-го Січня, тобто Акт Проголошення Незалежности Української Народної Республіки та Акт Соборности всіх Українських Земель, що відбулися 48 і 47 літ тому, в 1918 і 1919 рр., відзначено цього року достойно і урочисто. Конґрес ЗДА, губернатори 15-ти стейтів та посадники понад 50 міст сказали своє важливе слово про боротьбу України за свою волю і незалежність. Відзначування Січневих Актів причиняється у великій мірі до скріплення в нашій Громаді тих принципів, які лягли в основу Універсалів з 1918 і 1919 років, і причиняються до дальшої популяризації українського імени серед широких кіл американського громадянства.

У Палаті Репрезентантів Конґресу ЗДА провів молитву в дні 24-го січня 1966 року о. Константин Бердар, Ректор Української Католицької Духовної Семінарії у Вашинґтоні, Д. К. Текст її в перекладі такий:

— „Нехай уся слава і честь буде все Тобі, наш Боже, і нехай усі громадяни цієї нашої улюбленої країни побожно складають їх Тобі.

— Ми, як нація і як поодинокі особи, одержували дійсно найщедріші дари неба; ми впродовж багатьох років проживали у свободі і достатках; ми зросли числом, багатством і силою, як жадна нація колинебудь. І тому ми Тобі засилаємо найсердечнішу подяку.

— Благаємо Тебе, о Боже, збережи нас, нашу націю і наших провідників у любові до Тебе й у любові до свободи, справедливости і чести. Наділи нас усіми тими чеснотами, щоб, зберігаючи їх, ми могли все залишитися світлом надії для пригноблених і поневолених та прибіжищем для переслідуваних і вбогих.

— В цьому дні, коли ми відзначаємо 48-мі роковини незалежности України, хоч коротко вона тривала, ми складаємо Тобі наш Боже, нашу спеціяльну подяку за зрозуміння, яким Ти наділив членів Конґресу, які підтримували і захищали справу волі для України та для всіх поневолених націй. Вони при численних нагодах виявляли словами й ділами свою щиру підтримку для кожної акції, пропозиції чи зусилля, які продвигали б справу свободи і самовизначення серед поневолених націй і народів світу. Дай їм відвагу продовжувати ці зусилля аж останній слід неволі і несправедливости буде стертий з лиця землі.

— Глянь, наш Великий Боже, ласкаво на Українську Націю і Нарід та на всі ті народи і нації, що двигають тягар неволі і гніту впродовж багатьох років. Вчини, благаємо Тебе, щоб правда і справедливість запанували, щоб вони здійснилися між родиною вільних націй, щоб запанував серед їхніх народів й у світі справедливий і довготривалий мир; через Князя Миру, Твого Сина і Твого Святого Духа, Духа Правди і Любови, — про що ми благаємо. Амінь.

В Сенаті Конґресу ЗДА проголосив молитву в дні 25-го січня 1966 р. о. Митрат Іван Гундяк, Парох Православної Української Церкви св. Димитрія в Картереті, Н. Дж. Текст її в перекладі такий:

— Всемогутній Боже, наш вічний Батьку:

— Ми дякуємо Тобі за благодаті, що ними Ти наділив З'єднані Держави Америки.

— Благослови, о Господи, благаємо Тебе, нашого Президента, Віцепрезидента, усіх членів обидвох Палат нашого Конґресу і всіх тих, що виконують владу.

— Керуй нашим Урядом у Хрестоносному Поході за справедливий мир у світі.

— Пішли Твоє благословення на наші Збройні Сили і дай їм перемогу над силами гноблення і тиранії.

— Ізбави нас від задушливої атмосфери зухвальства, роз'єднання і внутрішних суперечок.

— Наділи нас духом єдности, братньої любови і відданости ідеалам демократії, на якій основана наша нація.

— Дай, о Боже, щоб Америка залишилася твердинею справедливости, пристановищем і прибіжищем, і маяком надії для всіх людей, що терплять у неволі.

— У цьому дні, у 48-мі роковини проголошення Незалежности України — нації, що була переможена переважаючими ордами большевицької агресії — ми жертвуємо Тобі, наш Милостивий Батьку, покірні і гарячі молитви за всіх її дітей і за всі народи, поневолені безбожним і жорстоким режимом. Потіш наших українських

(Закінчення на стор. 3-ій)

Громада прощає бл. п. д-ра М. Шлемкевича

Ірвінгтон. — У четвер, 17 лютого, біля відкритої домовини бл. п. д-ра Миколи Шлемкевича в похоронному заведенні Литвина і Литвина зібралася велика громада осіб, між ними багато відомих діячів та представників різних установ, щоб віддати останню прислугу Покійному. Заповіджена на цей день Панахида не відбулася, бо — як це приватно вияснювали — парох в Елизабеті, як і священики в Нюарку та Пасейку в тому часі були перешкоджені. Зібрані самі, вклякнувши, відмовили по три рази „Отче наш" і „Богородице Діво" та відспівали „Вічную пам'ять". Рівночасно впорядник похоронів ред. Ярослав Заремба заповів, що Панахида в п'ятницю, 18-го лютого і церковний похорон в суботу, 19-го лютого, відбудуться як заплановано і повідомлено. Біля відкритої домовини в четвер Покійного прощали заступник президента Вільної Української Академії Наук проф. Дам'ян Горняткевич та дир. Йосип Гірняк.

ТАМ, ДЕ ВИХОВУЄТЬСЯ НОВА УКРАЇНСЬКА ГЕНЕРАЦІЯ В АМЕРИЦІ

ВІДВІДИНИ У ШКОЛІ СВ. ЮРА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк — (Т.) — Идучи Шостою вулицею Нюйоркського подолу, із його старими, вищербленими зубом часу вузькими будинками, прохожий із здивуванням завважує велетенську п'ятиповерхову будівлю, що виповняє майже половину кварталу. Ще більше здивований цей прохожий, коли, підійшовши ближче під майже повністю засклену фронтову стіну, переконується, що це будівля не якоїсь мільйонової американської корпорації, яких стільки будує велика метрополія, але школа, та ще й українська, що її вибудувала маленька на тлі десятимільйонового населення Ню Йорку, приблизно стотисячна українська громада.

Під опікою Святого Патрона Юрія

На входових дверях вирізьблена на склі постать святого Юрія, як він, сидячи на коні, нищить потворного змія. Картина, вирита у склі нашим славним мистцем Миколою Бутовичем, не лише прикрашує вхід до будинку школи, але й нагадує про патрона, який подолав був змія, що засівся на невинність дитячої душі. Українська школа святого Юрія у Ню Йорку має те саме завдання: зберегти душі українських дітей в непорочній їх чистоті і виховати на добрих громадян, вірних рідній Церкві і рідному народові. Про це розказує ректор о. д-р Юліян Катрій, який зустрічає нас на порозі школи. Дві інші різьби на скляних бічних дверях, — пояснює він, — це образи святих угодників, що патронують вихованню і навчанню нашої молоді: святий мученик Йосафат і книжник, св. Василій. Побіч них виритий герб України — тризуб, а по другій стороні — герб княжого Львова.

Під Покровом Матері Божої

Мистецтво не обмежується декорацією входових дверей. Піднімаємось широкими бетоновими сходами, і перед нами розкривається чудова мозаїка, що її виконав наш мистець Святослав Гординський. Картина зображує Матір Божу, а під її покровом — українських дітей. У вестибюлі на підлозі, виложений кам'яними плитками, напис: „Учітеся", який пригадує кожному, хто туди входить, що це — святиня науки, в якій під опікою святих подвижників Божих наша молодь набуває знання. На стінах вестибюлю портрети визначних церковних діячів, Папи Павла УІ, Слуги Божого Андрея Шептицького, Верховного Архиєпископа і Кардинала Йосипа Сліпого і теперішнього єпископа Стемфордської єпархії Йосифа Шмондюка.

Українська парафіяльна школа св. Юра в Ню Йорку

Понад двомільйоновий проєкт

Отець ректор розказує нам про саму будову. Школа була на першому пляні української парафії долішнього Ню Йорку, що її ведуть Отці Василіяни. Потрібно нової церкви, бо ця вже і замала і застара, але Отці Василіяни вважають, що школа потрібніша, бо передусім треба дати приміщення для науки і виховання дітей, які поповнять реєстри парафіян у майбутньому. Спершу плянувалось будівлю у висоті мільйона долярів, і тоді видавалось, що це — неосяжна сума. Але громада недоцінила своїх можливостей. Ось стоїть уже будівля, і її кошти вже перейшли два мільйони долярів. Вона

(Закінчення на стор. 3-ій)

Нова збірка Василя Симоненка появилася у В-ві „Пролог"

Ню Йорк. — У Видавництві „Пролог" вийшла нова збірка творів Василя Симоненка: „Берег Чекань".

На 223-ох сторінках цієї книжки зібрані 69 віршів цього поета - шестидесятника, який помер на 29-му році життя, в грудні 1963; три вірші і дві статті про Симоненка, що їх написали його друзі і довга (53 сторінки) вступна стаття упорядника збірки Івана Кошелівця, редактора журнала „Сучасність". У збірці є ще пояснення від Видавництва і коментарі до друкованих творів.

У збірці „Берег Чекань" творчість Симоненка поділена на п'ять частин: Із збірки „Тиша і грім", Із збірки „Земне тяжіння", Із поезій спотворених радянською цензурою, Поезії заборонені в УРСР, Щоденник.

В додатковій частині „Друзі про Семоненка" є три вірші написані з нагоди смерти поета і дві статті які не тільки обговорюють значення творчости Симоненка, але й включають цікаві інтимні спогади про нього, що лишилися в пам'яті його друзів.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Миротворець де Голль

Французький президент де Голль знову пригадав світові великодержавницькі амбіції Франції, бодай у ролі миротворця на азійському суходолі. Тільки обрав він для цього дуже дивну форму й дуже дивного адресата: у надзвичайно ввічливому листі до північнов'єтнамського ватажка Го Чі Мінга солідаризувався з його становищем, що треба зберегти Женевський договір про В'єтнам з 1954 року, який стверджує суверенність і непорушність кордонів Північного та Південного В'єтнаму й забороняє втручатися в їх внутрішні справи чужим силам. З усього змісту і тону листа де Голля виходить, що він цілком поділяє становище Го Чі Мінга й міжнародніх комуністів, які провину за війну у В'єтнамі приписують Америці, і, навпаки, не бачить ніякої провини за Північним В'єтнамом, начебто він не є тією чужою стороною, що порушила Женевський договір і спровокувала теперішню ситуацію. Коли де Голль говорить про потребу створення в Південному В'єтнамі „репрезентаційного" уряду, то — логічно — уважає, що теперішній уряд не репрезентує тієї країни та її народу, а це акуратно становище комуністів. І знову ж він нічого не згадує, звідкіля взялися комуністи у Південному В'єтнамі, коли в 1954 році мільйон мешканців Північного В'єтнаму ринули на південь, щоб тільки не жити під комуністичним правлінням.

Про де Голля говорять, що він — великий реаліст. Його лист до Го Чі Мінга заперечує цьому. Той лист потверджує тільки, що Шарль де Голль не всилі позбутися смертельного жалю до Америки за те, що його, де Голля, в 1944 р. не втаємничено заздалегідь в усі подробиці пляну американського висаду в Нормандії, — що його в 1945 р. не запросили на конференцію до Ялти і що в 1954 р. Америка не поспішила Франції з допомогою у війні проти того самого Го Чі Мінга. З того листа де Голля виразно прозирає жагуче бажання, щоб Америка зазнала у В'єтнамі тієї самої долі, що її зазнала була Франція.

По суті рецепта де Голля на замирення у В'єтнамі заперечує поняттю політичного реалізму, бо він пропонує повторити те, що вже раз виявилося злощасною історичною помилкою. Воєнне перемир'я, „репрезентаційний" уряд Південного В'єтнаму і гарантування суверенности та невтральности новою Женевською конференцією — це ті самі три стадії, що їх застосовано в 1962 році у Ляосі, з таким практичним вислідом, що й по нинішній день в тій країні точиться громадянська війна, а доля тамошнього „невтрального" уряду, з якого відразу виступили комуністи, повівши проти нього партизанську війну, залежить насправді від того, чи вдасться американцям приборкати комуністичну агресію у Південному В'єтнамі. Тож можна зрозуміти, чому міжнародні пацифісти вимагають замирення у Південному В'єтнамі на базі покликання до влади „коаліційного невтрального" уряду з участю комуністів. Пацифістам вільно проповідувати таку „розв'язку", бо їм байдуже, якщо ввесь Південь Азії стане комуністичним. Але де не повинно бути байдуже президентові Франції. Бо коли де Голль плянує перетворити Францію у невтральну країну, що була б посередником між Америкою та Північним В'єтнамом і комуністичним Китаєм, то ледве чи вона на довший час могла б зберегти невтральність, якби комунізм дійшов до берегів Індійського океану й Океанії.

Терор проти цивільних

Виступ президента Джансона на конвенції американської Асоціяції шкільних керівників в Атлантік Сити 16 ц. м. пригадав світові неначе призабуту справу: кривавого терору комуністів у Південному В'єтнамі. Це трагічний парадокс, що ввесь міжнародній політичний і культурний світ цікавиться війною у В'єтнамі і бідкається над її жертвами, зокрема мимовільними жертвами цивільного населення на терені, охопленому жорстокою партизанською війною, — але промовчує буквально десятки тисяч цивільних в'єтнамців на південь від 17-ої паралелі, які згинули за останніх кілька років внаслідок свідомої, плянової й організованої терористичної акції, веденої комуністами.

У Британській Енциклопедії автор статті про большевизм, покликаючись на довгий список творів соціял-демократичних і комуністичних авторитетів, розмежовує большевизм від тероризму, бо, мовляв, тероризм „прикладає вагу до ізольованих актів, як ось атентати". Автор тієї статті, видно, не брав на увагу такої не „ізольованої", але масової, плянованої і холодно зорганізованої терористичної акції, як голод в Україні. Але навіть той страхітливий голод був звернений передусім проти хліборобської верстви в Україні, щоб зламати її спротив відродженню панщини у формі колгоспів. Масовий терор за часів Сталіна мав на цілі винищити українську інтелігентську верхівку, що її утотожнювано з „контрреволюційним націоналізмом". Ту саму методу масового терору проти інтелігенції стосували нацисти в Польщі і в Україні. Під цю категорію підпала большевицька різня по в'язницях у Західній Україні в перших днях німецького наступу в червні 1941 року, до тієї самої категорії належить розстріл усіх польських старшин в Катинському лісі. Це був масовий терор, що брав за зразок криваві розправи якобінців за Французької революції і завжди мав на цілі фізично винищити одну верству, один стан, одну клясу народу.

У Південному В'єтнамі справа інша. Там терор звернений поголовно проти всього цивільного населення, яке знаходиться поза межами комуністичної адміністрації. З особливою лютістю вбивають війтів, учителів, медичних сестер, усіх тих, які стараються зберігати лад і влегшувати життя селянам на теренах підлеглих центральній державній адміністрації або звільнених від комуністичних банд. Вбивають батьків вояків у державній армії, щоб пометитись на них за їх сина, вбивають із засідок пасажирів в автобусах, вистрілюють селян на полях, з яких вони, комуністи, не мають надії дістати врожаю. У містах терор звертається проти покупців на базарах, проти відвідувачів ресторанів і каварень, проти мешканців готелів. Таким чином протягом лише минулого року вбито, поранено, покалічено або схоплено і під терором примушено вступити до підпільної партизанської армії понад 20.000 цивільних осіб різного віку й обох статей.

Президент підкреслив, що ціль того терору загнати південнов'єтнамський нарід у стан такого розпачу, такої безнадійности і безсильности, щоб він скапітулював і підкорився комуністичній владі. З великим вдоволенням глядачі телевізійної передачі з отієї вчительської конвенції в Атлантик Сиxті вислухали заяву Джансона, що не вільно допустити, щоб в'єтконґський терор закінчився його політичним успіхом. З найбільшим задоволенням можна ствердити, що Президент у тій своїй промові говорив уже не про мир, про згоду та компроміси, а про боротьбу проти злочинного тероризму.

I. Світ

ЗАГРОЗА НОВОГО ФРОНТУ

Здається, немає кінця різного роду спробам китайських комуністів спричиняти турботи своїм сусідам, зокрема тим, що мають добрі відносини або спільні справи з Америкою і взагалі Заходом.

Пейпінґ роками старається зліквідувати стару азійську державу, що зберегла свою незалежність навіть у часах найвищого розвитку европейського колоніялізму — державу Таіленд, або Сіям, як називалась вона до 1939 року.

Під час другої світової війни Таіленд був окупований японцями. Тепер ця держава має досить стабільні умовини економічного та політичного життя і веде супроти комуністів тверду політику.

У цій країні з населенням понад 28 мільйонів, з якого головну частину становить нарід Таї, живе понад мільйон китайців, частинно в мішаних подружжях, що мають великі впливи в торгівлі і тісно зв'язані з китайцями в сусідніх краях. Крім того живуть там ще бірмійці, маляйці, анаміти та камбоджі, а в джунґлях — примітивні племена.

На останніх нарадах НАТО в Парижі державний секретар Раск і секретар департаменту оборони МекНамара нагадали державам-членам НАТО про загрозу китайського імперіялізму, зокрема про широкі пляни „революційних воєн", що їх розробляють в Пейпінґу. Секретар Раск закликав представників держав НАТО підтримати а н т и комуністичну боротьбу у В'єтнамі.

Ці звернення посланців Америки на конференції НАТО були своєчасні і підтвердили висновки знавців справи, що невдачі комуністів у Південному В'єтнамі змусили їх посилити пропаганду і підривні дії на півночі Таіленду.

Якийсь час з китайської провінції Юнань систематично надається радіопередачі в мовах народів Таіленду проти уряду цієї антикомуністичної держави.

В Таіленді існують добрі американські авіобази та бази для фльоти в порту Банґкок.

Таіленд не має спільного кордону з Китаєм, але через просмики в горах, в тому місці, де збігаються кордони Бірми та Ляосу, що є під повною контролею Патет-Ляо, легко можуть просочуватися до нього китайські підривні елементи.

Як повідомила 12 грудня м. р. китайська преса, дві прокомуністичні організації в Таіленді — „Рух до незалежности" і „Патріотичний фронт Таї" — вирішили об'єднатися і перебрати провід „революційної боротьби".

Виглядає на повторення тієї самої тактики, що її стосували комуністи у В'єтнамі в 1960 році, зосереджуючи свій провід в організації В'єтконґу — „Визвольному Фронті".

Навкруги того нового „фронту" в Таіленді має об'єднатися військова організація для інфільтрації, підпільної діяльности та — коли все для того буде підготовлене — широких партизанських акцій.

Уряд Таіленду має досить сильну авіяцію, добре вишколену армію й міліцію. На жаль, стабільність його захитує боротьба поодиноких груп, що творять верхи адміністрації. Тому досить часто відбуваються там „палацові революції", до яких нарід не має прямого відношення.

У жовтні минулого року провід комуністичної партії Таіленду, яка є нелегальною організацією, в своєму привітанні, пересланому до Пейпінґу з нагоди роковин комуністичної революції в Китаї, подав детальний плян повалення сучасного таїлендського уряду і створення „незалежної держави Таї". Це є плян „визвольної війни" згідно з ученням Мао, що його буцімто оправдує Менсіюс, китайський філософ, інтерпретатор Конфуція. Таким чином комуністичні мандарини показують своє дійсне імперіялістичне обличчя.

Виступ Раска і МекНамари показують, що американські урядові кола добре знають, де криється загроза не тільки для В'єтнаму, але й для всієї Азії.

Цікавим є факт, що понад 500 китайських комуністів, яким довелися тікати з Маляїв у 1958 році, перейшли до Таіленду і, зосередившись у його північних місцевостях, розпочали пропаґандивну і терористичну акцію супроти населення прикордонних районів. Поліція Таіленду вже має багато матеріялів про цю діяльність комуністів і викрила кілька підпільних таборів, де підготовляють майбутніх партизанів та пропаґандистів.

У столиці країни, Банґкоку відомо, що таїлендський „патріотичний фронт" вимагає від Пейпінґу та Північного В'єтнаму щораз ширшої підтримки у розгортанні військової акції для допомоги В'єтнамові.

Треба пригадати, що на початку 1965 року Пейпінґ перестерігав уряд Таіленду, щоб він утримався від співпраці з Америкою, а рівночасно китайський міністер закордонних справ Чен-І погрожував партизанським рухом, що поведе наступ проти уряду в Банґкоку.

Уряд Таіленду не злякався цих погроз і договорився з Америкою про будову на своїй території нової військової бази, яка в потребі могла б прийняти американські війська. З цієї бази можна буде також перетяти шляхи постачання для В'єтконґу.

Складні завдання стоять перед урядом Таї.

● У високих школах в Парижі студіює кілька тисяч американських студентів. Американська амбасада стривожена, що коло 100 таких молодих американців щороку опиняються в шпиталі для нервово хворих та що поважний відсоток молоді стає наркоманами. Газети закликають американські власті робити суворіший скрінінґ перед видачею пашпортів студентам на виїзд на студії до Франції.

НА ТЕМИ ДНЯ

Чи у вас так, як у нас?

Що не кажіть, а це дуже добре, що наші часописи звертають багато уваги справам виховання і навчання нашої молоді в українському дусі. Широке громадянство зрозуміло потребу рідного шкільництва і дає йому всесторонню підтримку. Щоб не бути голословним, наведу конкретний приклад:

У нашому місті — не називаймо його на ім'я, щоб, бува, не сказав хто, що хвалимося — директор Рідної Школи пан Солідний запросив батьків учнів на інформаційні сходини на день 6 лютого ц. р. Кожний батько дістав індивідуальне запрошення, а крім того директор попросив отця пароха, щоб у церкві ще й від себе заохотив батьків до численної участи.

Батьки прийшли у досить великій кількості, і навіть точно. Всі ждали, що конференцію відкриє директор школи, подасть звідомлення про її стан, про відвідування, поведінку учнів, напрямні на майбутнє... Потім вив'яжеться дискусія, бо що ж може бути ціннішe для батьків, як їхня дитина, її розвій, плекання її духовости? А досвідчений педагог пан Солідний може дати багато цінних вказівок.

Сталося інакше. Сходини відкрив голова Гуртка Батьків пан Різкий. Він заявив, що минулого разу восени загальних зборів Гуртка Батьків не можна було докінчити, бо з'явилося замало членів, отже тоді зложено тільки звіти, уділено абсолюторію уступаючій управі, а сьогодні треба вибрати нову управу.

До президії зборів покликано того ж пана Різкого на голову і пані Приємну на секретарку. Пан Старший запропонував список членів нової управи. Назагал від вибору ніхто не відмовлявся, тільки становища секретарки не можна було зразу обсадити, бо кілька пань відмовилося, пані Говірчик обіцяла аж колись пізніше взяти цей пост, і остаточно вибрано пані Висрченьку. Пан голова запитав, хто за зголошені кандидатури, — піднялося кілька рук. А хто проти? І, не чекаючи, чи є хто проти, звернувся до секретарки: одноголосно! Чи є які запити?

Коли колишній к а с и р спробував був говорити, що фінансовий стан школи дуже поганий, треба б, щоб загальні збори знайшли який вихід, пан голова оптимістично заявив, що на терені нашого міста є коло сорока організацій, „ви, панове, є там членами, отож зробіть рух, нехай кожна організація щось дасть, і не буде ніяких проблем". Тоді глянув на годинник і, заявивши з ентузіязмом, що наради тривали лише 15 хвилин, надхнений якоюсь вищою силою, почав екс катедра скоромовкою свою промову: „Прошу панства, ви посилайте дітей до школи, не слухайте, що вони не хочуть іти до тої юкі скул, бо то їм придасться. Мій син потребував кредитів у коледжі, взяв російське, і здав на 70%. Бігме! Російська мова є тепер світовою мовою, чи ми хочемо того, чи ні, а як дитина знатиме українську мову, то для неї російське є ніщо!"

Так і сказав. Подякував усім за участь і поглянувся ще раз вдоволено на годинник.

А заля мовчала. Були там і вчителі, аж шестеро, і ті мовчали. Нагадався Шевченко: „все мовчить, бо благоденствує". А я несміливий такий вдався, хотів був запропонувати, що може б дітей не мучити українською мовою, а таки відразу вчити російської, та не стало відваги. Так оце тепер пропоную прилюдно.

Збори закінчилися, а люди не розходилися, бо за плечима голови стояв дуже чогось прибитий директор школи. Голова, оглянувшись, пригадав собі його, та й каже: „Прошу панства, ми всі спішимося, бо то ще й Пласт має збори й Союз Українок сходини, отже, як хто не дуже спішиться, хай залишиться, може пан директор сказав би ще своє слово".

На залі зчинився рух, галас, директор пробував усіх перекричати, а л е бачачи, що його ніхто не слухає, скапітулював...

І. М.

Д-р В. Шандор

У РОКОВИНИ ЯЛТИ

Силою історичного розвитку, після першої світової війни українські землі розділено між чотирма державами: СССР, Польщею, Чехо - Словаччиною й Румунією. Цим трагічним з національно-державного погляду станом заплатила українська нація за ті непрощенні помилки, яких допустилися супроти неї переможні великодержави Антанти. Якщо є правдивою засада, що занедбана в історії справа часто вирішує долю світу на цілу добу, то цю засаду можемо повністю застосувати саме до занедбаної української державно-визвольної справи.

Висунена Антантою засада права народів на самовизначення була в зародку грубо порушена тим, що її не застосовано до найбільшого поневоленого народу — українського. Цим підірвано моральну вартість цієї здорової і гуманної засади, яка й досі не стала міжнародною правною нормою. А нинішня небезпека поневолення світу комунізмом є власне наслідком занедбання визвольної справи української нації, яка спонтанно зголосилась по своє Богом і природою дане право і самовизначилась обновленням, а далі й збройною обороною своєї держави.

Вислід другої світової війни, яка також дуже болюче вдарила український нарід, був дещо відмінний. Маємо на думці національне й політичне об'єднання українських земель при Києві, хоч і поневоленому. Таке об'єднання земель української держави — не всіх — сталося внаслідок рішення конференції в Ялті у лютому 1945 року. У нас прийнято атакувати висліди ялтинської конференції там, де треба і де не треба, звичайно за взором наших сусідів або й інших чужих народів. Дозволимо собі заступати в дечім відмінну думку у відношенні до Ялти.

З точки зору державно-політичної рації, тепер і на майбутнє рішення Ялтинської конференції мають для нас велике позитивне значення тим, що ними міжнародно признано український національний і державний характер новоприєднаних до України земель. Таке ствердження двох великих потуг, ЗДА й Англії, яка, до речі, ратифікувала Ялтинську умову, створює в інтересі української держави основний міжнародно - правний і політичний аргумент.

Немає сумніву, що, при всяких майбутніх дипломатичних атаках сусідів на ці наші землі, ми будемо користатися в їх обороні саме міжнародними рішеннями в Ялті.

Слід також брати під увагу і той факт, що нація, хоч і поневолена, національно знову об'єднана і веде свою визвольну боротьбу спільними силами проти одного ворога. Об'єднанням створюються також психологічні передумови співжиття довгими віками відділених одна від одної земель української держави.

Тому мусимо витворювати своє власне становище до цього договору, давати йому нашу правно - політичну інтерпретацію, використовувати його позитивні рішення для державної оборони українських земель, а брати під критичний розгляд тільки евентуально некорисні для української справи рішення. Не сміємо давати впливати на себе голословними, а часто й порожніми фразами сусідів про відступ, фальш чи навіть „насильство", доконані в Ялті. Там рішали найкращі мозки ЗДА, й Англії, найвищі представники цивільної та військової влади обох цих держав.

Стипуляція самого договору нічим не різниться від подібних міжнародніх договорів, підписаних перед Ялтою чи й після неї. Різниця тільки в тому, що ЗДА й Англія уможливили своєму союзникові — СССР — совєтсько - московську інтерпретацію договору та совєтсько - московський спосіб і форму виконання його рішень. Тому українська нація нічим не зобов'язана і неохоча знову оплачувати своїми територіями політичний вексель тих, які його сьогодні предкладають у міжнародньому світі в формі ревізії кордонів України, визначених в Ялті.

Нашим важливим політичним завданням у вільному світі є провести основну правно - політичну аналізу Ялтинського договору у відношенні до України, як цілости, і пляново, систематично працювати над приєднанням до вільної України тих наших земель, які є досі поза нею.

З НАШИХ БУДНІВ

Де національна гордість?

На політигному перелазі в клюбі „Лиса Микити" йшла нищівна критика сугасних звигаїв - обигаїв еміграції.

— Скажіть мені, панове, — промовив друг Онисько, сповненим гіркого болю голосом, — хто з вас в останньому гасі багив якогось русина в національному строю, або хог у вишиваній сорогці й гарасівці?

— Де? .. В театрі, на сцені? — перепитав пан директор.

— В тому то й сук, що не в театрі, на сцені, а в публігних місцях — відпалив друг Онисько. — От, скажемо, в неділю під церквою, ги літературно-мистецькому клюбі на відкритті малярської виставки, ги навіть на вишиваних вегерницях!

Товариство мовгало, похиливши задумано козацькі голови над так званою барою, що, колись, в Краю, називалася „шинквасом".

— Єдина нагода побагити на вулиці українця у вишиванці буває тоді, коли до Ню Йорку приїжджає з фільмовим фестивалем маестро Авраменко, — сказав один спортовець - футболіст у резерві.

— Ось, багите! — гримнув п'ястуком по бляті друг Онисько. — Маестро-ювілят Василь Авраменко, це єдиний у нас світлий ум, який не цурається свого рідного і з гордістю носить наш національний стрій. А де решта патріотів, які так багато деклямують по всяких академіях про своє прив'язання до народних традицій? .. Чому б нам, панове, не брати собі прикладу від таких індійців? .. Всі ж багили на телевізії їхнього небіжгика - прем'єра Шастрі, що його совєти запросили до Ташкенту і там, по-сусідськи, допомогли йому вмерти. Це ж була велика шишка, державний муж, прем'єр міністрів, а він відважився приїхати на міжнародні переговори в народному одязі, — полотняниці, шараварах, і в білій шапгині! Корона з голови йому не впала, що не з'явився у фраку ги в смокінґу!

— Мене найбільше злостить, — зідхнув заслужений глен рибальського товариства, — коли мої гуцули приїжджають на з'їзд до Гантеру — і всі в краватках! Ну, скажіть, ради Бога, який же то гуцул без киптара, ґереса, кресані і бартки? .. А колись, пригадую, посол до варшавського сойму, Шикерик - Доників, не соромився їхати в киптарі і гагах до самої Варшави і в парляменті засідав у гуцульському строю!

Врешті забрав слово пан меценас, правний дорадник політигного перелазу.

— Панове, — сказав, — ми, мужгини, нігого самі тут не порадимо, поки не прийдемо з поклоном до українського жіноцтва. Пригадуєте, який красний показ жіногої ноші влаштували наші пані з нагоди конвенції Союзу Українок з Ню Йорку? .. Велл, прийдеться просити їх, щоб зробили ще й такий самий показ головігої ноші, щоб показали нам у якомусь готелі різних файних леґініків у гагах і шараварах, в киптарях і гумарках... Хто-зна, може після такого фестивалю еміґрація обернеться фронтом до народної ноші? Може тоді сам професор Лев Добрянський прийде з Вашинґтону до Ню Йорку, на Конґрес УККА в полтавському строю.

Ікор

С. Риндик

ДОЛЯ ІДЕАЛІСТА

(Давня історія)

(9)

— Він сім разів відміряє і аж восьмий раз не відріже! — казали сміючись. А разом із тим стала в Смілі дуже популярною пісня:

Хотів Сава женитися,
Та що йому з того?
Обіцяли гори-доли,
Щоб не дать нічого.

За тиждень після тільки-що описаного невдалого весілля зголосився по Марусину руку інший молодець. Це був нібито один із дружб Рекоші. Він наперед заявив, що ніяких садиб не шукає і не хоче, а хоче тільки й виключно мати дружину, і був би дуже щасливий, якби тією дружиною згодилася стати Маруся. Маруся згодилася. А новий жених так сподобався старому Черкушеві, що коли справляли весілля і настав час на пропій, положив під гільце якусь коперту. Підійшов весільний староста, відкрив коперту, витяг звідти якийсь папір і прочитав. Це був нотаріяльний запис садиби — віно для Марусі! Всі гості довго й гучно плескали в долоні.

Треба ще сказати, що новий молодий справив для Марусі і Ліди зовсім нові шлюбні сукні, кращі від Рекошиних. А сукні Рекоші спакував до скриньки і переслав йому на місце служби. Що сталося з тими сукнями далі, не знати. Люди оповідають різні сміховини, але для нашої теми ті оповідання не мають ніякого значення.

Садиба відограла фатальну ролю в дальшому житті Рекоші. Женитися в Смілі чи в околицях її він уже не міг. Дівчата тікали від нього, як від прокаженого. Хтівши показати Марусі, що замість неї може посватати будь-яку красуню, Рекоша почав закидати гачки на інших дівчат, та скоро переконався, що не спіймає ані одної рибки. Тоді згадав за вдовичку, що колись сама набивалася. Через людей натякнув їй на свою охоту побратися з нею. Але на це ображена колись жінка гордо відрубала:

— При нагоді скажіть тому баламутькові, що цього свята ніколи не буде. Я ще можу знайти собі такого жениха, що не покине мене перед самим шлюбом. Нехай сватається до своєї Семіраміди.

Коли Рекоша спитався, що сказала вдовичка, посередник тільки сапнув.

— Та гордопишниця, — додав за хвилю, — замість говорити, заспівала мені:

Баламуте, вийди з хати!
Хочеш мене закохати?
Закохати та й забути!

І по всій мові. Ідіть і говоріть із нею самі. Може договоритесь.

Зухвалість удовиці роздратувала Рекошу, але заразом і стривожила. Побачив, що його вартість, як жениха, сильно упала. Може навіть утратила всяку ціну, коли ним помітують навіть удови.

— „Хотів Сава женитися" співають на мій рахунок. Чого доброго ще справді залишуся старим Савою.

— А не діждете! — вигукнув на чиюсь адресу, опам'ятавшись. — Я вам покажу, що Максим Рекоша не Сава і таки жениться. І візьме собі таку красуню, що всі тутешні вродливиці ніщо проти неї!

Дотеперішні наміри Рекоші женитися не мали характеру чогось настирливого, невідступного. Це не була якась вапрасна потреба. Виглядала більше на виконання звичаєвої норми, традиції. Аж тепер справа одружіння зачепила його амбіцію мужа і тим самим набрала ваги бойового завдання. Одночасно показалося, що коли чоловік жениться з кохання, з примхи серця, то все відбувається просто, отак, як сонце сходить і заходить. Коли ж у цій акції домінують поважніші мотиви, то все йде якось набакир, а часом навіть по-дурному.

Повзявши твердий намір женитися, Рекоша мусів був насамперед образ Семіраміди чи там Клеопатри або Олени залишити на висотах, де перебувають високі ідеали, а свої вимоги пристосувати до тих можливостей, що їх постачає дійсне, а не вимріяне життя. Як уже перед цим згадувалося, місцеві дівчата тікали від Рекоші. Були певні, що це яловий жених, теребух, здібний тільки скомпромітувати дівчину. Але він тішив себе думкою, що то були окремі випадки, не загальне правило. Гадав, що ті випадки сталися під свіжим враженням історії з Марусею і за якийсь час, коли все затреться й забудеться, вони не повторяться. Тим часом скоро виявилося, що справа стоїть гірше, ніж йому здавалося.

Одної неділі побачив Орисю, кокусницю, колишню жертву свого палкого залицяння. Ішла з церкви й вела за ручку хлопчика. Рекоша пізнав її відразу, дармащо була чистенько вбрана і не мала забрудненого сажею обличчя. Була без міри краща, ніж тоді, коли вибирала кокс із перепалених вигорток паровозних печей. Виглядала дуже свіжо й молодо. Рекоша пішов за нею. Ховався поза людей, щоб не побачила. І так ішов, доки не завважив, до котрої хати зайшла. Нащо це робив, ані не подумав. На другу неділю вже чекав на неї коло церкви. Потерпав, що не прийде, а в серці відчував давній, запаморочливий потяг до неї.

Орися знову була з хлопчиком. Так само була молода і гарна. На цей раз Рекоша не стримався і відважився наблизитись. Привітався.

Коляда на Суспільну Службу ЗУАДК

Персонал Щадниці помагає висилати коверти. Стоять зліва направо: інж. Іван Скіра, дир. Іван Поритко, д-р Володимир Галан і Роман І. Карбівник; сидять зліва направо: Віра Чайковська, Анна Литвищенко і Олена Букачик.

Екзекутива ЗУАДКомітету з вдоволенням повідомляє українську громаду в ЗДА, що цьогорічний заклик до збірки Коляди на Суспільну Службу ЗУАДК-ту найшов щирий відгук серед широких кол нашої спільноти.

Український Народний Союз розіслав 20 000 листів із закликом від ЗУАДК до усіх читачів „Свободи", а крім цього призначив суму $500 на започаткування Коляди на ЗУАДК, надсилаючи враз із чеком короткий лист з підписом головного касира УНСоюзу Романа Слободяна, де зазначено: „В залученні пересилаємо чек на $500, як пожертву зокрема для продовження та поширення праці нашого Европейського Представництва".

Українська Щадниця у Філядельфії зложила пожертву в сумі $100 для ЗУАДК-у, а крім цього увесь персонал Щадниці помагав у пакованні коверт, яких треба було запакувати приблизно 25 000, чим причинився до заощадження значних адміністративних видатків ЗУАДКомітету.

Хоч детальний звіт із коляди на ЗУАДК буде проголошений окремо, вже тепер хочемо згадати деяких жертводавців, які зложили більші суми на цю ціль: поет Василь Барка зложив пожертву в сумі $100, залучуючи при цім коротку записку, яка звучала: „Як відповідь на Ваше різдвяне звернення — цей поштовий переказ: сто долярів". Д-р Петро Харук з Парк Рідж, Іллиной, зложив свій щедрий дар в сумі $100.

Збірка переведена з нагоди 40-го дня смерти бл. п. Дмитра Пташника переведена п. В. Дацьківським в Морґенвілл, Н. Дж. дала — $102. Д-р Мирослав Черни із Шикаґо, Іллиной, пожертвував $50. Роман Мандрусяк з Мейпелвуд, Н. Дж., пожертвував $50. Д-р Тарас Шеґедин з Нюарку, Н. Джерзі — $45, Петро Кордупель з Йонґставну, Огайо, $30.

По $25 жертвували: панство д-р Володимир і Ґльорія Ґалан; п-ство д-р Борис і Софія Пилипчуки з Пасейку, Н. Джерзі; д-р Василь Кіналь з Йонкерсу, Н. Й.; В Й Лесюк з Кокоа Віч, Флорида, Микола Преґар з Міннеаполісу, Мінн.; Василь Шмагло з Клівленду, Огайо; Борис Лотоцький де Веліґост з Флашінґу, Н. Й.

По $20 пожертвували — Павло Самсон з Ню Йорку, Н. Й.; д-р С. Тимків із Салісбури, Мериленд; д-р Й. Д. Стахів з Окснард, Каліфорнія, В. Шкільник з Клівленду, Огайо; В. Столяр із Клівленду, Огайо.

Тут ми вичислили тільки більші пожертви від наших громадян. Точний список численних жертводавців з усіх частин ЗДА, які щиро та щедро відгукнулися на наш заклик, будуть незабаром подані. Буде поданий список організацій, які зложили свої пожертви та перевели збірку на ЗУАДК, і тих осіб, які займалися переведенням збірки.

ЗУАДК — це гуманітарна організація, яка може виконувати свої завдання тільки при допомозі найширшого загалу. Тому Екзекутива ЗУАДКомітету глибоко цінить щирий відгук нашого Громадянства та цею дорогою складає подяку усім, хто зложив свою щиру пожертву, не залежно від величини суми, на Суспільну Службу ЗУАДКомітету.

Просимо присилати всі зібрані пожертви на Коляду для ЗУАДК, як і звороти коштів подорожі на адресу:

United Ukrainian American Relief Committee, 5020 Old York Road, Philadelphia, Pa., 19141

Усі пожертви на ЗУАДК звільнені від державного прибуткового податку, а посвідка ЗУАДК є офіційним доказом для Федерального Уряду.

Екзекутива Злученого Українського Американського Допомогового Комітету.

Відвідини у школі св. Юра...

(Закінчення зі стор 1-ої)

справді імпозантна. Це п'ять просторих поверхів, на кожному з яких по вісім великих шкільних заль, що з них кожна може примістити п'ятдесят - шістдесят дітей. Все влаштування модерне. Одна стіна — одно велике вікно, дві інші стіни — таблиці для навчання, а задня стіна — гардероба з рухомими дверима. Нові модерні столики і крісла.

Турбота про тисячу українських дітей

Поруч із канцелярією отця ректора, що — як парох церкви, при якій існує школа св. Юрія — є адміністратором школи, канцелярія директорки, що відповідає за навчання. Сестра Теодозія в поспіху, бо вона не лише директор школи, але й учителька і сама тепер поспішає на лекцію.

Учителів під цю пору двадцять один, але цього не вистачає, щоб відтяжити директора від навчання. У школі модерна радіозвукова інсталяція, що дозволяє директорці порозумівається із усіма клясами і з кожною клясою зокрема і в той самий час дає змогу вчителеві в кожний час комунікуватись із дирекцією школи. Побіч цих адміністраційних заль, ще кімната для вчительок-сестер, яких під цю пору вісім, і друга кімната для вчителів, яких тепер дванадцять. Далі лікарська амбуляторія, в якій три рази на тиждень відбуваються дижури. У школі св. Юрія навчається тепер 761 дитина. Все це українські діти, більшість із них діти нових поселенців. В попередньому році було понад 1100 учнів.

Українська мова на першому місці

„Українській мові — говорить отець ректор, — ми приділяємо найбільшу увагу". Кожного дня відбувається лекція української мови. Діти вивчають не лише мову в письмі і читанні, але також українознавчі предмети, історію і географію України, українське письменство. Школа знаходиться під юрисдикцією дієцезіяльного церковного інспектора, але має повну автономію і свою навчальну програму укладає так, щоб дати змогу молоді вивчити українську мову і набути знання про Україну. В цьому переконуємось безпосередньо. За дозволом і в товаристві отця ректора і за згодою вчителя пана Івана Близнака слухаємо лекцію української мови у п'ятій клясі.

Діти саме розмовляють про Тараса Шевченка, бо у клясі йде підготова до відзначення Шевченківських роковин. Із захопленням прислухаємось, як чистою мовою відповідають діти на питання з біографії нашого Кобзаря. Потім вони співають хором „Заповіт". Учитель пропонує розгорнути читанки, і діти по черзі читають уступ про смерть Тарасового батька. Спеціяльно для нас, пан Близнак перериває звичайну лекцію і ставить ряд питань із історії і географії України. Діти знають і про князя Олега, і про причину його смерти, знають про договір із Царгородом. На мапі показують і Дніпро і Київ, вичисляють і інші міста України, як Харків, Одесу, Львів. Приємно слухати, як щебечуть наші малята. А деякі з них, як пояснює нам на вухо проф. Близнак, це вже третє тут народжене покоління.

Садочок

Ідемо поверхами школи, а отець ректор розказує про її історію. З кожним роком школа розростається. Про це говорять і розвішені за роками на стіні коридорів фотознімки абсольвентів. „Ми вже маємо їх понад сім тисяч" — каже гордо отець доктор Катрій. Деякі вже самі зайняли посади вчителів у школі святого Юрія. Це діло, яким справді можна гордитись. А все починається від садочка. Дитина розпочинає свою науку в передшкільному році. Для цього школа св. Юрія приділяє спеціяльну увагу. Окрема простора заля з малими столиками і кріселками, низькі шафочки, окремі вбиральні, навіть окремий низенький фонтан з водою для цих найменших. Побіч за стіною майданчик для забав під вільним небом. Заходимо до залі, де вчителька пані Книш підготовляє програму для сьогоднішних зайнять. Діти щойно прийдуть за годину, бо садочок — це радше передшкілля, і має лише виховну програму. Знову головна увага на українську мову, хоч діти вивчають також латинську азбуку, щоб їм було легше сприйняти навчання англійської мови в першій клясі.

В їдальні порядок і чистота

По сходах парами ідуть діти під опікою своїх вчительок-сестер. Це пора для сніданку. Сніданок дістають діти у великій їдальні на найнижчому поверсі. Там теж простора кухня, в якій шість кухарок приготовляє смачні страви. Приділ дістає школа теж від стейту і тому може за дуже малу ціну щоденно нагодувати сотні дітей. В їдальні зразкова чистота і зразковий порядок. Діти теж чемні, не випукують. Вони гарно і чисто убрані, всі дівчатка у шкільних одностроях, хлопці в білих сорочках з темно-синіми краватками. Діти самі себе обслуговують, самі підходять по страви і потім самі здають у черзі посуду. Чистоту в будинку забезпечує автоматичний диспансер, розміщений так, що з кожного поверху відповідний отвір із рухомим накривалом, лучиться із диспансером, що у підвалі спалює всі відпадки.

У пляні дальша розбудова

Побіч їдальні велика заля, що може примістити понад сімсот осіб. Тут відбуваються всі імпрези. Залю теж віднаймається для публічних імпрез нашої громади, бо вона вивінувана у сцену і потрібні для вистав світла. Отець ректор ще просить вийти із ним на найвищі поверхи будинку. Покищо викінчено всю внутрішню будову із повним устаткуванням до третього поверха включно. Але для цього потрібно ще грошей. „Тут, — каже отець доктор Катрій — сподіваємося уже в 1967 році відкрити нашу середню школу". Середня школа — це мрія отця ректора. Він думає, що середня школа допоможе побільшити теж число учнів у нашій школі, бо старші діти зможуть приводити своїх молодших сестер чи братів із дальших районів міста. Потребує ще внутрішнього викінчення теж п'ятий, останній поверх. Понад ним будинок школи закінчується великою терасою, величини майже футбольного поля. Тераса окружена муром і забезпечена дротяною сіткою і тут діти проводять перерви на забавах.

Справді заімпонувала нам ця велика будівля української школи в Ню Йорку. Виходимо із почуттям гордости і радости. Усміхнені теж зустрічають нас мами із маленькими дітьми, що саме збираються на зайняття садочка. То ж залишається нам лише подякувати отцеві ректорові за його ласкавість, що дозволив нам оглянути цей великий здобуток української громади у Ню Йорку. Подякувати і відпустити його, бо він поспішає тепер до парафіяльного уряду, де чекає на нього інша праця, інша відповідальність. Та й побажати від глибин серця витривалости у його великій відданій праці, що увінчалась таким імпозантним будинком школи і постійно росте живою будовою, яка збільшує українську громаду новим, вихованим у вірності своїй релігії і свойому народові, поколінням.

Т.

УККА про відзначення Актів...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

братів, що живуть у рабстві, терплять переслідування, ув'язнення і вигнання; підтримай їх у їхніх змаганнях до волі і державної незалежности.

— Даруй нам привілей привітати світанок правдивої волі, рівности і братерства всіх націй і рас під Твоїм Божим Батьківством.

— Про це ми покірно просим у Твоє Найсвятіше Ім'я. Амінь.

Вслід за молитвами в часі дальших нарад Палати Репрезентантів понад 50 конґресменів склали свої заяви про большевицьку аґресію на незалежну Українську Народну Республіку.

Багато Конґресменів включили до своїх промов проклямації „Українських Днів", що їх проголосили губернатори їхніх стейтів та посадники міст. Конґресмен Флад — Пенсильвенія — включив у свою промову пастирське послання Митрополита Української Католицької Церкви Кир Амврозія для відзначення роковин 22-го Січня і розвідку Президента УККА проф. Лева Добрянського про едукаційну політику УККА.

В Сенаті ЗДА такі ж самі заяви зложили 15 сенаторів. Сподіваємося, що в обох Палатах будуть продовжуватися промови про Україну.

Завдяки заходам Відділів УККА, проклямації „Українських Днів" в цьому році проголосили губернатори таких стейтів: Аризони, Каліфорнії, Колорадо, Коннектикат, Іллиной, Массачузетс, Мишиґену, Міннесоти, Небраски, Ню Джерзі, Ню Йорку, Норт Дакоти, Пенсильвенії, Огайо і Тексасу. В дні 22-го січня 1966 року на капітолях стейтів і міст повівали українські прапори.

Того ж дня, 22-го січня 1966 року, багато часописів подали інформації про „Українські Дні Незалежности", ілюструючи свої статті фотами, які зображують підписання Проклямації губернаторами або посадниками в оточенні великих українських делеґацій. Належить підкреслити, що в містах, де наші громадяни мають ближчі особисті контакти з редакціями місцевих газет, появились нотатки і статті, написані в дуже прихильному для нас тоні.

Радіостанції в багатьох містах, де відбуваються наші авдиції, пішли назустріч Відділам Українського Конґресового Комітету Америки, подаючи вістки під час своїх пересилань про ці важливі події з нашої недавньої історії визвольних змагань. В цьому році деякі наші Відділи не влаштовували Академій, а всю програму передавали через радіо (Оборн, Рідінґ, Бісмарк, Белфілд (А. Д.)

З великим признанням мусимо висловитись про працю тих Екзекутив Відділів, які пішли за заликом УККА і приготовили багаті мистецькі програми, влаштовуючи спільно з місцевими організаціями святочні сходини або величаві Академії. Промовцями на тих Академіях були діячі визвольних змагань 1918-1919, яким Бог дозволив дожити у вільному світі до сьогоднішнього дня. На цьому місці мусимо згадати, що на Академії в Джерзі Сити промовляв кол. Прем'єр Української Народної Республіки проф. Борис Мартос; в Дітройті — Член Української Центральної Ради інж. К. Нещадименко і генерали українських військ: в Ню Йорку і Честері, Па. — ген. Шандрук, а в Бостоні — ген. Аркадій Валійський.

Подаємо місцевості, де заходами Відділів УККА відбулися урочисті відзначення Актів 22-го Січня:

Аризона — Фінікс; Каліфорнія — Лос Анджелос, Овкленд, Сан Франсіско; Колорадо — Денвер; Коннектикат — Бріджпорт, Ню Бритен, Гартфорд, Ню Гейвен, Виллимантик; Дістрікт Колумбія — Вашинґтон; Іллиной — Шикаґо; Мериленд — Балтимор; Массачузетс — Бостон; Мишиґен — Дітройт, Флінт, Гемтремк; Міннесота — Міннеаполіс; Небраска — Омага; Ню Джерзі — Байон, Кемден, Кліфтон, Елизабет, Джерзі Сити, Ірвінґтон, Нюарк, Ню Брунсвик, Пассейк, Петерсон, Трентон; Ню Йорк — Амстердам, Оборн, Бінґемтон, Бруклин, Боффало, Коговз, Гемстед, Мінеола, Фрипорт, Ню Йорк, Рочестер, Сиракюзи, Ютика, Вотервліт, Трой; Норт Дакота — Бісмарк, Белфилд; Огайо — Кентон, Клівленд, Лорейн, Йонґставн; Пенсильвенія — Аллентавн, Бетлеґем, Честер, Філядельфія, Піттсбурґ, Рідінґ, Істон. Тексас — Ґюстон;

Вся наша акція, яку перевели ми в січні ц. р., мала пригадати американській офіційній і прилюдній опінії, що Український Нарід 48 літ тому, коли постали сприятливі обставини, проголосив віднову Української Держави і за її розбудову і втримання між народами у вільному колі боровся збройними силами і в тій боротьбі уляг перед навалами большевицьких орд. Ця боротьба триває донині, бо теперішний режим в Україні, є їй накинений насильно Москвою. Дати поміч в тій боротьбі Українському Народові, — це головне завдання, і про це ми ясно і виразно сказали, відзначаючи Акти 22-го Січня.

Щедра пожертва на „Веселку"

Іван Бандура пожертвував як „Коляду" на фонд „Веселки" — $25. Це вже не перша його більша пожертва на цей дитячий журнал, про який він щороку пам'ятає і його пренумерус. Пан Іван Бандура живе в Брукліні як емерит. Він родом із Пукова в Рогатинському повіті. До Америки прибув в 1949-му році до Рочестеру, де включився зараз в культурно-освітню працю, яку продовжує і після свого переселення до Бруклину, Н. Й.

Із своїх скромних ощадностей він часто жертвує на народні цілі, — головно помагає фінансово нашим молодечим організаціям, таким як Пласт і СУМА та пам'ятає про дитячий журнал „Веселка". В жовтні 1965-го року пожертвував пан Іван Бандура на Катедру Українознавства — $100, а цього року прислав на „Веселку" — $25.

Іван Бандура

Ділимося з Українським Громадянством сумною вісткою, що в понеділок рано, 14 лютого 1966 р. відійшов у Вічність

св. п. Проф. Д-р МИКОЛА ШЛЕМКЕВИЧ

засновник і редактор журналу „Листи до Приятелів" і більше видань, як також український громадський діяч.

Високошановній Родині Покійного, складаємо наші слова глибокого співчуття.

УКРАЇНСЬКА ДРУКАРНЯ
EAST SIDE PRESS в НЮ ЙОРКУ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 11-го лютого 1966 року відійшов у Вічність на 69-му році життя, по довгій і важкій недузі

бл. п. МИКОЛА ГРЕБЕНЯК

род. 20-го лютого 1896 року в Сколім повіт Стрий, Західна Україна.

Похоронні обряди відбулися в понеділок, 14-го лютого 1966 р. в Шикаґо, Іллиной.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Горем прибиті:

в Америці:
сестра з мужем — ЮЛІЯ І ІВАН ЗАЯЦЬ
сестрінки — РОМАН ЗАЯЦЬ
МИРОСЛАВА ФЕДУНИЦИН з мужем ВОЛОДИМИРОМ і дітьми РАДОМИРОЮ і ЗОРЯНОЮ
ІРЕНА КОМАРНИЦЬКА з мужем ОМЕЛЯНОМ і дітьми НАДІЄЮ і ОРЕСТОМ
близький товариш Покійного — ЄВГЕН ДМИТРІВ

в Україні:
КАТЕРИНА ГРЕБЕНЯК — сестра
ІВАН ГРЕБЕНЯК — брат з дружиною АННОЮ і дітьми ЄВГЕНОМ і ОКСАНОЮ
ОРЕСТ ГРЕБЕНЯК — сестрінок з дружиною НАТАЛКОЮ і сином ІГОРЕМ
МИКОЛА КУТКОВСЬКИЙ — шваґер з дітьми ОЛЬГОЮ, РАДОМИРОЮ, ЗИНОВІЄМ і РОМАНОМ

В П'ЯТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ моєї Найдорожчої, Невіджалуваної, Незабутньої пам'яти ДОНІ

Люби Білинської Лисяк

буде відслужена

ЗАУПОКІЙНА БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ

САН ФРАНСІСКО, Каліф.

Горем прибита, нещаслива

мати — МАРІЯ БІЛИНСЬКА з Родиною

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. мґр. фарм. СТЕПАНА ВОЛИНЦЯ

складають 20 долярів на НТШ в Сарселі

товариші віденських студій

Мґр. М. ДУБ
Д-р Т. ЗАЛУЦЬКИЙ

В глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що в понеділок, 7-го лютого 1966-го року, відійшов від нас у Вічність на 84-му році свого трудолюбивого і 60-літнього подружого життя, прийнявши Найсвятіші Тайни, наш Найдорожчий МУЖ, ТАТО, ДІДУНЬО І ПРАДІД

бл. п. СЕМЕН ОРИШКЕВИЧ

вислужений секретар суду і піонер культурно-громадського життя в Олеську, пов. Золочів, Зах. Україна.

Похорон відбувся 10-го лютого 1966 року в Олеську, де тіло спочило на місцевому цвинтарі.

Горем прибиті:

КАРОЛИНА — дружина в Україні

Сини й дочки:	Внуки і правнук:
о. ІВАН з дружиною АННОЮ	ЮРІЙ з дружиною МИРОСЛАВОЮ і сином ЮРЧИКОМ
д-р ПЕТРО з дружиною ЯРОСЛАВОЮ	ЯРОМИР
о. д-р ОЛЕКСАНДЕР в Україні	
СОФІЯ і д-р ВАСИЛЬ — зять МАЛИНОВСЬКІ	АРЕТА і ТЕРЕСА
д-р ОСИП з дружиною ЛІДОЮ	БОГДАН, ЛЯРИСА, ЗОЯ й ОРИСЯ
СУЗАННА і д-р ПИЛИП — зять, ТЕЛІШЕВСЬКІ	АДРІЯНА, МАРТА і РОМАНА
ТАДЕЙ з дружиною СОФІЄЮ	БОРИС
д-р РОМАН з дружиною ОКСАНОЮ	МАРТА і МАРКО

В сороковий день смерти, дня 19-го БЕРЕЗНЯ 1966 року о год. 9-ій рано відправиться ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ в Українській Католицькій Церкві ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ 3290 Іст 105-та вулиця, Клівленд, Огайо

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ОСТАННІ ВІСТІ

ДИТЯЧИЙ МАСКОВИЙ БАЛЬ

Філядельфія. — З великим успіхом за участю понад сотні дітей-учнів нижчих і вищих кляс школи українознавства „Рідної Школи" у Філядельфії відбувся в неділю, 13-го лютого ц. р. масковий баль, влаштований батьківським комітетом при Товаристві Опіки над Молоддю і Дітьми „Рідна Школа". Аранжером цього дитячого балю був відомий актор і тепер учитель школи українознавства Володимир Мельник. Пані з батьківського комітету приготовили обильний буфет. Прибуток призначено на школу українознавства, а сама імпреза мала на меті приучувати наших дітей від найменших років перебувати в українському товаристві не лише підчас науки, але й підчас забав і розваг.

„ВІЛЬНИЙ СВІТ" ЗАМІСТЬ „КАНАДІЙСЬКОГО ФАРМЕРА" ДЛЯ ЧИТАЧІВ У ЗДА

Вінніпеґ. — З датою понеділка 14-го лютого ц. р. тут появилося 1-ше число тижневика „Вільний Світ", що є американським виданням „Канадійського Фармера", що й зазначено в заголовку та вияснено в зверненні до читачів „Канадійського Фармера" в ЗДА і в редакційній статті. У повідомленні сказано, що „Вільний Світ" буде відповідником „Канадійського Фармера", тільки зміст буде „більш достосований до вимог, потреб і зацікавлень українського американського читача".

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

НЕДІЛЯ, 20-го ЛЮТОГО 1966 Р.

ШИКАГО — Середній Південь. Місячні Збори Братства св. Арх. Михаїла — Відділ 157 УНС о год. 5 по пол. в залі при 1923 Вест 51 вулиця. На порядку нарад важливі передконвенційні справи, як злука Відділів для вибору делеґата на 26 Конвенцію УНС, кампанія приєднування членів, тощо і тому проситься членів прибути численно на ці Збори.
М. Харів, предсідник

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА. Звичайні місячні збори 424-го Відділу УНС о 12.30 дня в приміщенні церкви св. Покрови 2225 Н. Мачер Ст. Просимо всіх членів прибути на збори й сплатити членські вкладки за січень і лютий. — За Управу відд. Вол. Басюк, секретар.

СЕРЕДА, 23-го ЛЮТОГО 1966 Р.

МЕНВИЛ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка — 349 Відд. УНС о год 7-ій вечором, в домі Михайла Ґабера. На зборах відбудеться також вибір делеґата і заступника на 26 Конвенцію УНС, що відбудеться в Шикаґо. — За Управу Іван Гнідь, секретар.

СУБОТА, 26-го ЛЮТОГО 1966 р.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні Загальні Збори 422-го Відд. УНС ім. С. Петлюри о год. 4-ій по полудні в Українському Клюбі 1938 Джермен-тавн Евеню. На порядку нарад: Звіт з діяльности Управи за 1965 р. та вибір Управи на 1966 р. Після річних зборів відбудуться місячні збори, на яких буде обрано делеґата і заступника на 26 Конвенцію УНСоюзу.
Т. Тещук, секретар

НЕДІЛЯ, 27-го ЛЮТОГО 1966 р.

ШИКАГО, Ілл. Річні Загальні Збори 114-го Відд. ім. св. Володимира о годині 11.30 перед полуднем в парохіяльній залі св. Володимира при 2250 В. Кортез вулиці. Якщо на визначений час не явиться приписана статутом, потрібна кількість членів, тоді Збори відбудуться о годину пізніше при всякій кількости приявних і будуть правосильними. Приявність всіх членів є обов'язкова.
Микола Ніколс-Ткачук голова, Володимир Бережан секретар.

ДІТРОЙТ, Миш. Загальні Збори Пластового Відділу УНСоюзу ч. 174 о год. 3-ій по полудні в Пластовій Домівці. Порядок Зборів: 1. Відкриття, 2. Затвердження порядку нарад, 3. Вибір Президії, 4. Відчитання протоколу з попередніх Заг. Зборів, 5. Звіти з діяльности урядників, 6. Дискусія над вітами, 7. Звіт Контрольної Ком. 8. Уділення абсолюторії. 9. Вибір нових урядників, 10. Вибір делеґата і заступника на 26 Конвенцію УНС-у, 11. Різне.
Інж. Е. Кульчицький предсідник, д-р А. Слюсарчук секретар.

ОМАВА, Небраска. Річні Загальні Збори Тов. „Карпати — 356 Відділ УНС о год. 1:30 по полудні в приміщенні церковної домівки. Проситься всіх членів прибути на ці збори, вислухати звітів за минулий рік, та вибрати нову Управу на 1966 рік.
М. Депа, голова. О. Продивус, секретар. М. Воробець, касир.

МІННЕАПОЛІС, Мінн. Річні Загальні Збори 385 Відділу УНС о год. 4 по пол. в Українськім Народнім Домі — 28 Друга вул. Норт Іст. На порядку дня будуть звіти уступаючого Уряду — дискусії, вибір Уряду на на 1966 рік. По річних зборах відбудуться місячні збори. Порядок: Вибір делеґатів на Конвенцію УНС.
І. Машталір предсідник, Яр. Карпяк, секретар.